

ప్రమ్ అనూరాధ విత్ లవ్

గదిలో ఉన్న మాగజైన్లన్నీ మరోసారి తిరగేశాడు.

సినిమాలు, రాజకీయాలు, కథలు, నవలలు, జోకులు, న్యూడ్ ఫోటోలు, కార్టూన్లు... దేనిమీద అతని దృష్టి నిలవటంలేదు. “బోర్” అనుకున్నాడు.

“మీకుప్రతీదీ బోరే”

“ఒక్క నువ్వు తప్ప”

“కొంత కాలంపోతే నేనూ మీ బోర్ లిస్టులో ఎక్కిపోతానేమో?”

“ఇంపాజిబుల్:”

“ఇప్పుడు మీరు వెంటనే కిరాణాకొట్టు కెళ్ళి ఈ సరుకుల్ని తెచ్చిపెట్టకపోతే ఈ రోజు నేను మీకు వంటచేసి పెట్టడం ఇంపాజిబుల్:”

“అబ్బా! బోర్ లావణ్యా”

అతడు గట్టిగా కళ్ళు మూసుకొని బెడ్ మీద అటు ఇటు దొర్లాడు. లేచి కూజాదగ్గర కెళ్ళి గ్లాసులో మంచినీళ్లు వంపాడు. గ్లాసు నోటిదగ్గర పెట్టుకున్నాడు. కాని నీళ్ళు తాగాలనిపించలేదు. విసుగ్గా గ్లాసు టీపాయ్ మీద పెట్టేసి ఈజీ చైర్లో కూర్చోబోయాడు. కాని కూర్చోలేదు. గ్లాసులోని నీళ్ళను పక్కనే ఉన్న అటాచ్ బాత్ రూంలో పారబోశాడు.

టీపాయ్ పక్కనే ఉన్న నిలువుటద్దంలో పడిన అతని రూపం మీద దృష్టి పడింది. అద్దంలో తనను తాను చూసుకోవటం అతనికిష్టం.

“దోజ్ బ్యూటీఫుల్ ఐస్- దట్ కర్లీ హేర్-యువర్ మిస్సివస్ లిప్స్... నువ్వు ఇంట్లోంచి బయటకెడున్నావంటే భయమేస్తుంది డియర్-”

“ఎందుకు?”

“యే కొంటె పిల్లయినా ఎగరేసుకుపోతుందేమోనని”

“యే మత్తుమందో చల్లి ఈ కొంటెపిల్ల తన కొంగుకుకట్టేసుకుందిగా”

“యూ సిల్లీ”!

అద్దంలో తన పెదవుల్ని కసిగా ముద్దుపెట్టుకుంటున్న లావణ్య: కానీ మరుక్షణంలో తానొక్కడే.

అద్దాన్ని వెయ్యి ముక్కలుగా బద్దలు కొట్టాలనిపించిందతనికి. వెంటనే ఆ అద్దం ముందు నుంచి కదిలాడు.

టైమ్ చూశాడు.

పది గంటల అయిదు నిముషాలు.

ఇది వరకు చూసినప్పటికీ ఇప్పటికీ మూడు నిమిషాల కాలం మాత్రమే గడిచింది.

కాలం కదలదు. ఈ గది నాలుగోడల మధ్య కాలం స్తంభించింది. ఈ గదిలో తాను ఖైది.

మళ్ళీ బెడ్ మీదకు చేరాడు.

మళ్ళీ పత్రికలన్నీ తిరగేశాడు.

మళ్ళీ టైమ్ చూశాడు.

ఆ హోటల్ గదిపైకప్పుకేసి, తెల్లగా వెలిగిపోతున్న ట్యూబ్‌లైట్ కేసి, గిరగిరా తిరుగుతున్న సీలింగ్ ఫ్యాన్‌కేసి చూశాడు.

బోర్ , బోర్, బోర్.

అతడు బాధతో గట్టిగా కళ్ళు మూసుకున్నాడు. కాస్సేపటికి తెరిచాడు. అకస్మాత్తుగా అతనికా గదంతా కొత్తగా, అపరిచితంగా కనిపించింది. వెంటనే అతనికి భయమేసింది.

అసలు తనక్కడెందుకున్నాడు? తనకే మాత్రం పరిచయం లేని ఈ ఊరు. ఈ హోటలు గది, ఈ బెడ్డు, ఈ టేబుల్, ఈ టీపాయ్, ఈ అద్దం, ఈ కూజా, ఈ గ్లాసు, ఈ ఫ్యాను, ఈ ట్యూబ్‌లైటు వీటన్నిటి మధ్య తనెందుకున్నాడు?

ఈ పెద్ద హోటల్లో ఎన్నో గదులు- ఎందరో మనుష్యులు, కాని తనకు ఎవళ్ళతోను సంబంధం లేదు. ఇది తనకు తెలిసిన ప్రపంచం కాదు.

అతడు మరోసారి అసహనంగా బెడ్ మీద అటూ ఇటూ దొర్లాడు అది పక్కాకాదు. అది పరుపూ కాదు. ఈ పరుపు నిండా పలుగురాళ్ళు నింపారు.

“అప్పుడే వెళ్ళిపోతావా డియర్, నువ్వు పక్కనే లేకపోతే నాకిది పక్కకాదు”

“మరేమిటో”

“నువ్వు పక్కనుంటే ఇంత హాయిగా ఇంత మెత్తగా వున్న ఈ పరుపులోకి నువ్వు వెళ్ళిపోగానే పలుగురాళ్ళొచ్చేస్తాయి. ప్లీజ్ ఇంకాస్సేపు”

“బయట పని మనిషి కేకలు పెడుతోంది. తలుపు తీయాలి. ప్లీజ్ వెళ్ళనీ”

“పాడు పనిమనిషి, అప్పుడే తెల్లారిందా?”

“ఎప్పుడో తెల్లారింది”

“మళ్ళీ ఎప్పటికి దొరుకుతావో”

“అబ్బబ్బబ్బ, వదలండి. రోజూ ఇలాగే-”

“వెళ్ళేముందు జస్టి వన్‌మోర్, ప్లీజ్ లావణ్యా”

“నో మోర్ ప్లీజ్, ఎన్ని మోర్లైనా మీకు సరిపోవు”

“అయితే ఎలా వెళ్తావో వెళ్ళు చూస్తాను”

“యేమిటి చూసేది?”

“నిన్నే”

“అయ్యోకర్న”

“ఎందుకమ్మా పాపం, పొద్దున్నే కర్మంటున్నావు?”

“ఎందుకా? రోజు రోజుకూ మీ కొంటెచేష్టలు మితిమీరిపోతున్నందుకు.”

“నేనేం చేశాను?”

“నటించటం చాలుగాని ఎక్కడ దాచారో త్వరగా యిచ్చేయండి. బయటది కేకలు పెడ్తోంటే.”

“నువ్వే నన్నిలా పిచ్చివాణ్ణి చేశావు”

“మీతో వాదించలేను బాబూ! త్వరగా బట్టలిచ్చేయండి”

“తమరిచ్చేదాకా నే నివ్వను”

“అయితే ఇలాగే లేచి వెళ్ళిపోతాను”

“నిజంగా! అంత అదృష్టమా?”

“ఎంతాశ, ఈ బెడ్ షీట్ కప్పుకొని పక్క గదిలోకెళ్ళి మరో డ్రెస్ వేసుకుని వస్తేగాని మీ రోగం కుదుర్తుండుండండి”

“లావణ్య ప్లీజ్.... ఒక్క నిమిషం”

అతడు బెడ్ షీట్ పట్టుకుని లాగాడు. కాని అది తన బెడ్ షీట్ గాదు. హోటల్ గదిలో బెడ్ మీది బెడ్ షీట్.

జ్ఞాపకాలు: ఈ జ్ఞాపకాలు ఒక్కొక్కసారి గుండెల్లో ఇంత చిచ్చుపెడతాయని అతనికి తెలియదు.

అతనిలోని ప్రతి అణువు బాధతో ఘూర్ణిల్లింది. వేడి రక్తంతో ఉప్పొంగిన అతని నరాలు ఏ క్షణంలోనైనా చిట్టిపోతాయేమోననిపించింది.

అతనికి వెంటనే లావణ్య కావాలనిపించింది.

లావణ్య వక్షోజాల్లో తలదూర్చి, తన శరీరాన్ని ఆమె శరీరంతో పెనవేసి, తన పెదవుల్ని ఆమె పెదవులతో కలిపేసి, తన సర్వస్వాన్ని ఆమె కర్పించి, ఆమె సర్వస్వాన్ని తను దోచుకొని, యుగాల్ని క్షణాలుగా, క్షణాల్ని యుగాలుగా మార్చేసుకుని, స్థలాన్ని కాలాన్ని జయించి. ఆనందపు శీతల శిఖరాల్ని అధిరోహించి, ప్రశాంత సుషుప్తిలోకి జారిపోతే తప్ప ఈ మనస్సుకు శాంతిలేదు. అగ్నిలా జ్వలించిపోతున్న ఈ శరీరం అప్పుడుగాని చల్లబడదు.

అతనికి వెంటనే యేమైనా చెయ్యాలనిపించింది.

వెంటనే లావణ్య దగ్గరకు పరుగెత్తుకొనిపోతే?

అసంభవం? తనకూ లావణ్యకూ మధ్య కొన్ని వందల మైళ్ళ దూరం, ఆ దూరాన్ని దాటేంతవరకు ఈ శరీరాన్ని ఓదార్చలేదు.

బాత్ రూంలో కెళ్లి తెల్లవార్లు చన్నీళ్ళ స్నానం చేస్తూ ఉండిపోవాలనిపించింది. యే ఐస్ ఫ్లాష్ బాత్ కైనా వెళ్లి ఐస్ ముక్కల మీద పడుకోవాలనిపించింది.

యెన్నో చెయ్యాలి. యేదైనా చెయ్యాలి. లేకపోతే ఈ బాధ తన శరీరాన్ని తినేస్తుంది. ఈ రాత్రి గడిచేలోగా తనకు పిచ్చెక్కుతుంది.

అతడు విసురుగా లేచాడు.

చకచకా డ్రెస్ చేసుకున్నాడు.

రూం బయటకొచ్చి తాళం వేసి, లిఫ్టుకోసం ఎదురుచూసే ఓపిక లేక మెట్లుదిగి సెకండ్ ఫోర్లోకొచ్చాడు.

అతనికెదురుగా వస్తున్న వాళ్ళనెవ్వరిని అతడు చూడలేదు. ఫ్యాంట్ జేబుల్లో చేతులు పెట్టుకుని త్వరత్వరగా మెట్లుదిగి కిందకొచ్చాడు.

రిసెప్షన్ రూంలోంచి బయటపడి, హోటల్ కాంపౌండ్ దాటి రోడ్డు మీదకొచ్చాడు.

“బండి కావాలా బాబుగారు?” అంటూ అక్కడున్న రిక్షావాళ్ళంతా అతన్ని చుట్టుముట్టారు.

అక్కర్లేదని చెప్పేసి వాళ్ళ మధ్య లోంచి కదిలికొంచెం దూరం నడిచి పేప్ మెంట్ మీద నిల్చున్నాడు.

అతడికేం చెయ్యాలో తోచలేదు.

ఆ వూళ్లలో ఉన్న సినిమాలన్నీ అతడు చూసేశాడు.

బార్ కెళ్లి తాగే అలవాటు లేదతనికి.

ఆ ఊర్లో అతనికి ఫ్రెండ్స్ వరరూ లేరు.

“యే ట్రోఫీల్ హౌస్ కైనా వెళ్తే” మెరుపు మెరిసినట్టుగా అతని బుర్రలో ఈ ఆలోచన.

తనలో ఈ ఆలోచన కల్గినందుకు తనను తాను అసహ్యించుకున్నాడు.

ఈ బుర్ర క్షణం కూడా ఊర్కోదు... ఎప్పుడూ యేదో చెత్తను సృష్టిస్తూనే ఉంటుంది. ఈ ఆలోచనలు జ్ఞాపకాలు లేకపోతే ఎంత బావుండును.

“యేం బాబుగారూ! ఒంటరిగా ఉన్నట్టున్నారే... టైమ్ గడవటం లేదా”? అతడు వెంటనే పక్కకు తిరిగి చూశాడు.

అతని పక్కనెవరో కొత్త మనిషి నిల్చిని వున్నాడు.

“నువ్వెవరు”

“నే నెవరైతే యేం బాబు, మీరు మాత్రం ఒంటరి తనంతో మహా ఇబ్బంది పడిపోతున్నట్టున్నారు. ఈ ఒంటరితనం మహా చెడ్డది బాబూ, మనసుకు పిచ్చెత్తిస్తుంది.”

ఈసారతన్ని పరీక్షగా చూశాడు.

కాకి నిక్కర్, చిరుగుల బనియన్, అక్కడక్కడ తెల్ల వెంట్రుకలతో మాసిన గడ్డం, రెల్లుగడ్డిలా పల్చగా నెత్తిమీద జుట్టు, ఎర్ర జీరలతో మెరుస్తున్న చిన్న చిన్న కళ్ళు. సన్నగా పొట్టిగా వున్నాడు.

“ఆఫీసు పనిమీదొచ్చారా బాబూ?”

“ఔను”

“టైమ్ గడవక చాలా దిగులుబడిపోతున్నట్టున్నారు.”

“ఔను. కాని నువ్వేం నా మీద జాలి చూపించాల్సిన అవసరం లేదు. మైండ్ యువర్ బిజినెస్.”

అతడు అక్కడికి కొంచెం దూరంలో వున్న కిళ్ళీ కొట్టు వైపు నడిచాడు.

“నా బిజినెస్సే ఇది సార్.” అతన్ని వెంబడిస్తూ తగ్గు స్వరంతో అన్నాడు కాకినిక్కర్ వాడు.

“ఏది?”

“మీలాంటివాళ్ళ దిగులును, వంటరితనాన్ని పోగొట్టటం”

“ఎలా పోగొడ్తావు?”

“మీరు ఊఁ అనండి బాబూ.”

“అంటే”

“మీకు మంచి కంపెనీని తెచ్చిపెద్దాను”

“మంచి కంపెనీ అంటే?”

“మంచి పిల్లను తెచ్చిపెద్దాను”

“ఓహో”

వెంటనే అతనికి తెలియకుండానే అతని హృదయాంతరాళంలో ఎక్కడో ఒక సంతోష కెరటం లేచింది.

“ఔను బాబూ! మీకెలాంటి పిల్ల కావాలో చెప్పండి. రాత్రంతా వుండమంటారా? కొన్ని గంటలు చాలా? చెప్పండి సార్.”

తను వెంటనే తనను తాను రక్షించుకోకపోతే, తనను వాడు ఏదో ఊబిలోకి తోసేస్తాడనిపించింది.

“ఏయ్ మిస్టర్? ఎవరితో మాట్లాడుతున్నావో తెలిసే మాట్లాడుతున్నావా? పిచ్చిపిచ్చిగా వాగావంటే పోలీసుల కప్పగిస్తాను. యూ డర్టీ పింప్”!

కిళ్ళీ కొట్టువైపు వెళ్ళబోతున్న అతడు గిరుక్కున వెనక్కి తిరిగి హోటల్ వైపు కదిలాడు.

నాస్టీ ఫెల్లో! ఇలాంటి వాళ్ళు ఈ విజయవాడ పట్టణంలో కోకొల్లలుగా వుంటారని విన్నాడు. కాని నిజంగా చూడటం ఇదే ప్రథమం.

అతడు హోటల్ ఆవరణలో ప్రవేశించి రిసెప్షన్ రూం దాటాడు.

మెల్లగా, భారంగా ఒక్కొక్క మెట్టే ఎక్కసాగాడు.

వాడు నిజంగా తను ఎలాంటి పిల్ల కావాలంటే అలాటి పిల్లను తెస్తాడా? డర్టీ స్కాండ్రల్, కోస్తున్నాడేమో!

లేదు. నిజంగా తెస్తాడేమో - ఈ ఊళ్ళో అలాంటి వాళ్ళు చాలా మంది వుంటారని విన్నాడు. అతని అడుగులు తడబడ్డాయి.

మళ్ళీ ఆ గది - ఆబెడ్ - ఆ మాగజైన్స్. ఆ నాలుగోడలు, ఆ జ్ఞాపకాలు... వద్దు, వద్దు ఆ చిత్రహింసనిక భరించలేడు.

ఇప్పుడా గదిలోకెడై తనకు నిజంగా పిచ్చెక్కుతుంది. బయటే యెక్కడన్నా గడపాలి. కాని యిప్పుడు బయటకెడై వాడు - ఆ కాకి నిక్కరు వాడు తనను నీడలా వెంబడిస్తాడు. వాడిని తప్పించుకోలేడు.

అతని గుండెల్లో ఏదో వణుకు ప్రారంభమైంది.

కొన్ని సెకన్లలో అతడు తను మెట్టెక్కడం లేదని మెట్లు దిగుతున్నాడని గ్రహించాడు.

రిసెప్షన్ రూం దాటి హోటల్ ఆవరణలో ప్రవేశించాడు.

వాడు కనిపించడేం? అప్పుడే ఏమయిపోయాడు. వెళ్ళిపోయాడా? లేదు అడుగో - వాడు తనవైపే వస్తున్నాడు. వాడి వైపు చూడకూడదు. వాడితో మాట్లాడకూడదు. వాడు తన దగ్గరకొస్తే వాడిని తన్నాలి.

“ఎందుకు సార్ మీలో మీరు బాధపడిపోతున్నారు. మీరు ఊఁ అనండి, రాత్రంతా మీకు స్వర్ణమైపోతుంది.”

“షట్టప్!” అన్నాడేగాని ఆ మాటలో ఏ మాత్రం ఛోర్స్ లేదు. వాడు నిశ్చలంగా అతని పక్కనే నిల్చుని ఈ సారింకా ధైర్యంగా అన్నాడు.

“నా మాట నమ్మండి సార్, మీ కెలాంటి పిల్ల కావాలంటే అలాంటి పిల్లను మీ గదిలో దింపుతాను. హోల్ నైట్ వుంచుకోవచ్చు.”

రెండు మూడు క్షణాలవరకు అతడేమీ మాట్లాడలేకపోయాడు.

తన గొంతు పూడుకుపోయిందేమోననిపించిందతనికి.

అయినా యేదో చెప్పాలన్న పెనుగులాట అతన్ని వదలేదు.

“నిజంగా.... నిజంగా...”

“చెప్పండి సార్....”

“కాస్త చదువూ సంస్కారం ఉండాలి. శుభ్రంగా ఉండాలి. చలాకీగా ఎప్పుడూ నవ్వుతూ నవ్విస్తూ వుండే అమ్మాయి కావాలి. పెద్ద పెద్ద కళ్ళతో సన్నగా తెల్లగా వుండే అమ్మాయి కావాలి. తేగలవా?”

“తెస్తాను సార్..... మీరు రూంలోకెళ్ళిపోండి సార్. పావు గంటలో వచ్చేస్తుంది. మీ రూం నెంబరు చెప్పండి సార్”

“ఫార్టీటూ... ఆ అమ్మాయి నేను చెప్పినట్టుగా లేకపోతే వెంటనే బయటకు పంపించేస్తాను.”

“అలాగే సార్”

వాడు మరుక్షణంలో అక్కణ్ణుంచి మాయమై రోడ్డుమీదున్న ఓ రిక్షా ఎక్కాడు.

తను అన్నీ లావణ్య పోలికలే చెప్పాడు.

ఈ విషయం లావణ్యకు తెలిస్తే?

నీ జ్ఞాపకాలనుంచి పారిపోవటానికే ఈ పని చేశానని, నన్నింతగా నీ బానిసను చేసుకోవటం నీ తప్పేనని చెప్పాలి.

లావణ్య తనని క్షమిస్తుందా? కాదు... కాదు... తనని తాను క్షమించుకోగలుగుతాడా? చాలా పెద్ద ప్రమాదంలో ఇరుక్కోబోతున్నాడు.

“చాలా పెద్ద ప్రమాదం జరిగిపోయింది లావణ్యా!”

“యేమైందండీ? ఎందుకంతగా నీరసించిపోయారు?”

“మా కంపెనీ సేల్స్ చూసే పనిమీద నన్ను సరిగ్గా పదిరోజులు విజయవాడకు పంపిస్తున్నాడు మా జనరల్ మేనేజర్.”

“అమ్మయ్య! అంతేగదా! మరేమిటోనని హడలిపోయాను.”

“అంతేకదా అని యెంత సులభంగా అనేశావు లావణ్యా! ఈ విషయం తెలిసినప్పట్నీంచి నేనెంత దిగులు పడిపోతున్నానో, ఎంత మానసిక చిత్రహింసననుభవిస్తున్నానో, కొంచెంకూడా అర్థం చేసుకోలేకపోయావు. ఛీ! మీ ఆడవాళ్ళంతా యింతే!”

“ఎందుకండి వూరికే అలా దిగులుబడిపోతారు. ఆఫీసు పనున్నప్పుడు వెళ్ళడం తప్పుతుందా?”

“తప్పదు గనకనే ఈ దిగులు. నిన్ను విడిచి ఈ సంవత్సరంన్నర కాలంలో ఎప్పుడైనా వరుసగా పదిరోజులు. మైగాడ్! పదిరోజులు! మళ్ళీ ప్రాణాలతో నిన్ను చేరుకోగలనంటావా?”

“తప్పకుండా చేరుకుంటారు. మీ ప్రాణానికి నా ప్రాణం. ఔనూ, మీ ఆఫీసులో మరెవరూ లేనట్టు మిమ్మల్నే ఎందుకు పంపిస్తున్నారేమిటి?”

“కర్మ! ఈ పని మా డిప్యూటీ మేనేజర్ గాడిది. వాడు నెలరోజులు సెలవు పడేసి ఎక్కడికో చెక్కేశాడు. అందుకని నన్ను పంపిస్తున్నారు. రేపే వెళ్ళాలి.”

ఆ రాత్రి - లావణ్య తనూ శృంగార ప్రపంచపుటవతలి అంచుల్ని చేరుకొని అవధుల్లేని ఆనందాన్ని అనుభవించారు.

“ఈ పదిరోజులు నీ స్పర్షను పొందలేని నా యీ శరీరం ఎంత కృశించిపోతుందో, ఎంత ఆకలిని, ఎంత దాహాన్ని భరించాలో ఊహించుకుంటేనే భయమేస్తోంది.”

“ఆ ఆకలిని, దాహాన్ని భరించలేక అడ్డదారులు తొక్కరుగా?”

“అడ్డదారులా? కలలో కూడా నీతో తప్ప మరో స్త్రీతో ఎలాంటి అనుభవాల్ని పొందలేను. నీతో నేను పొందుతున్నది కేవలం శారీరక సుఖమేననుకుంటున్నావా? హృదయాలు యేకం కాకుండా శరీరాలు మాత్రమే యేకం కావడాన్ని నేను ఊహించుకోలేను-”

“యేమో! మీ మగవాళ్ళ మాటలు నమ్మటమెలా?”

అతడు భారంగా అడుగులు వేస్తూ తన రూంను చేరుకున్నాడు.

తాళం తీసి తలుపు తెరచుకొని లోపలకెళ్ళియీజీ చెయిర్లో కూర్చున్నాడు. వాడు నిజంగా తను చెప్పిన పోలికలన్నీ ఉన్న అమ్మాయిని తెస్తాడా? తను నిజంగా అలా చెప్పాడా.

ఇట్టేజోక్! జస్ట్ ఫర్ ఫన్! యేదో రకంగా కాస్సేపు టైమ్ గడవడానికి అలా చెప్పాడు.

కాని వాడు నిజంగా అమ్మాయిని తీసుకొస్తే?

కాల్ గర్ల్స్ ను గురించి ఎన్నో కథల్లో, నవలల్లో చదివాడు. సినిమాల్లో చూశాడు. వాళ్ళు వీళ్ళు చెప్పుకోగా విన్నాడు. కాని నిజంగా వాళ్ళు ఎలా వుంటారో తానెన్నడూ చూడలేదు.

టైమ్ చూశాడు. వాడు వెళ్ళి చాలా సేపే అయింది. ఇంకా రాదేం?

మైగాడ్! తను ఆమె కోసం ఎదురు చూస్తున్నాడా?

“ఎమో! మీ మగవాళ్ల మాటలు నమ్మటమెలా?”

బయట మెల్లగా తలుపుమీద కొట్టిన చప్పుడు. అతడు దిగ్గునలేచి నిల్చున్నాడు.

“వచ్చేసిందా?” అతనిలో భయంకరమైన క్యూరియాసిటీ. వణుకుతున్న చేతులతో తలుపు తీశాడు.

బయట నిల్చున్న పద్దెనిమిదేళ్ళమ్మాయి చప్పున లోపలకొచ్చేసి తలుపులు మూసేసింది.

వెంటనే గుప్పుమని గదినిండా మల్లెపూల వాసన వ్యాపించింది.

అతడామెకేసి కళ్ళప్పుగించి చూస్తూ వుండిపోయాడు. జరిగిందేమిటో అతనికర్థం కావడంలేదు.

చేతిలోవున్న హ్యాండ్ బ్యాగ్ ను టీపామ్ మీద పడేసి, బెడ్ మీద కూర్చుని, పత్రికల్ని తిరగెయ్యటం మొదలెట్టిందామె.

“మీరు మాగజీన్లు తెగ చదివేట్టున్నారు!”

అతడేమీ మాట్లాడలేకపోయాడు. ఆమెనలాగే చూస్తూ ఉండిపోయాడు.

ఇంచుమించు తను చెప్పిన పోలికలన్నీ ఆమెలో ఉన్నాయి. ఎంతో గౌరవనీయులైన కుటుంబానికి చెందిన స్త్రీలా వుంది. అప్పుడే విచ్చుకుంటున్న మల్లెపూవులా స్వచ్ఛంగా, శుభ్రంగా వుంది. సన్నగా పొడుగ్గా, కోల మొహంతో, పెద్ద పెద్ద కళ్ళతో ఎదుటి వ్యక్తిని వెంటనే ఆకట్టుకునే చిరునవ్వుతో యెంతో అందంగా ఆకర్షణీయంగా వున్న ఆమెను బయట చూస్తే యెవరైనా ఏ కాలేజీలోనో చదువుకుంటున్న అమ్మాయనుకుంటారు. చాలా సింపుల్ గా అలంకరించుకుంది. శుభ్రంగా వున్న బ్లూప్రింట్ వాయిల్ చీర, అదే రంగు జాకెట్... జడనిండా మల్లెపూలు.

“వాట్ మిష్టర్ విశాల్: అంత సీరియస్ గా ఆలోచిస్తున్నారేమిటి?”

అతడు వులిక్కిపడ్డాడు.

తన పేరు ఈవిడకెలా తెలిసింది? కొంపదీసి ఈమెకు తనుయెవరో, యేమిటో, యెక్కన్నించి వచ్చాడో అన్నీ తెలుసా యేమిటి?

“నా పేరు నీకెలా తెలుసు?”

“మీరు యేమి చెప్పకుండా బిగుసుకుని కూర్చుంటే మీ పేరు తెలుసుకునే మార్గమే లేదనుకున్నారా యేమిటి? ఇదిగో ఈ “ఇండియాటుడే..” మాగజీన్ మీద మీ పేరు స్పష్టంగా రాసుంది.”

అతడు నవ్వాడు.

“యూ ఆర్ వెరీ క్లెవర్”

“థాంక్యూ... మీరు మాగజీన్లు తెగ చదివేట్టున్నారు!”

“కొత్త ప్రదేశంలో మన ఒంటరితనాన్ని పోగొట్టేవి మాగజీనులేగా”

“మీకు వంటరితనమంటే భయమా?”

“ఔను”

“ఫ్రెండ్స్ వరూ లేరా?”

“లేరు”

“నాతో ఫ్రెండ్ షిప్ చేస్తారా?”

“ఇంకో కొన్ని గంటల్లో నువ్వెక్కడో... నేనెక్కడో... నీతో ఫ్రెండ్ షిప్ చేయమిటి?”

ఆమె అదో మాదిరిగా నవ్వింది.

“ఎందుకు నవ్వావు?”

“ఊరికేనే- నా నవ్వు మీకు నచ్చలేదా?”

“నచ్చకపోవటం కాదు. అంత బాగా నవ్వుటం ఎక్కడ నేర్చావని? బైదిబై... నీ పేరేమిటి?”

“అనూరాధ”

“నైస్ నేమ్”

“థాంక్యూ”

“ఏం చదివావు?”

“ఇంటర్మీడియట్ చదువుతూ ఆపేశాను. యెందుకాపేశానని మాత్రం అడక్కండి.”

“ఎందుకని?”

“మీతో ఉన్నంత సేపు నన్ను లైవ్లిగా ఉండనీయండి.”

అతడు వెంటనే యేమీ మాట్లాడలేదు. ఆమెను మీ తల్లి ధండ్రులెవరు? ఇంత చదువూ సంస్కారం ఉన్నదానివి ఇలాంటి పనెందుకు చేస్తున్నావు? అని అడగాలనుకున్నాడు. కాని ఆమె అలా అనడంతో ఆ ప్రయత్నం మానుకున్నాడు,

“ఆఫీసు పనిమీదొచ్చారా ఈ ఊరు?”

“ఔను”

“ఈ ఊరు మీకెలా ఉంది?”

“వచ్చినప్పట్నుంచి ఈ ఊర్ని విడిచి మళ్ళీ మా ఊరు వెళ్ళటానికింకా యెన్ని గంటలు, యెన్ని నిమిషాలు, యెన్ని సెకన్లు వున్నాయని లెక్కించుకుంటున్నాను. దాన్ని బట్టి ఈ ఊరు నాకెలా వుందో నువ్వే ఊహించుకోవచ్చు.”

“మీ వూళ్ళో మీకున్న అంత పెద్ద ఆకర్షణేమిటో తెలుసుకోవచ్చా?”

“కొన్ని విషయాల్ని బయటికి చెప్పకుండా మన మనస్సులో దాచుకుంటేనే అందంగా ఉంటుంది.”

“మీ మనస్సులో మీరు దాచుకున్న అంత అందమైన విషయమేమిటో నేను చెప్పనా?”

“చెప్పలేవు”

“చెబితే ఏమిస్తారు?”

“నువ్వు కోరుకున్నదేదైనా... ఆఫ్కోర్స్: వా ఫరిథిలో నాకు సాధ్యమయ్యేదైతే.”

“తర్వాత మాట తప్పొద్దు”

“తప్పను గాక తప్పను”

“ఏమో, మీ మగవాళ్ళ మాటలు నమ్మటమెలా?”

అతడు వెంటనే అసహనంగా చైర్లోంచి లేచాడు. ఆమె తన ఆయువుపట్టుమీద డెబ్బకొట్టినట్టుగా విలవిల్లాడిపోయాడు.

“మీ ఆడవాళ్ళెప్పుడూ ఇలా ‘మీ మగవాళ్ళ మాటలు నమ్మటమెలా?’ అని యెందుకంటారు? అయామ్ డెడ్ సీరియస్ ఎబౌట్ మై ప్రామిస్. వైడోంట్ యూ బిలీవ్ మి?”

“అయామ్ సారీ”

“ఇట్స్ ఆల్రైట్! మై ప్రామిస్ స్టిల్ స్టాండ్స్”

ఆమె నవ్వింది. ఆ నవ్వు అతని హృదయం మీద పన్నీటి జల్లును చిలకరించింది. ఆమె యెప్పుడూ అలా నవ్వుతూ వుండిపోతే యెంత బావుండును.

“మీకు మీ ఊళ్ళో వున్న ఆకర్షణేమిటో చెప్పాలి. కరెక్టుగా చెబితే నేను కోరుకున్నదేదైనా యిస్తారు. అంతేగా?”

“ఔను, ఔను. సస్పెన్సుతో చంపక, త్వరగా చెప్పేయ్.”

“చెబుతున్నాను.... చెప్పేస్తున్నాను. రెడీ?”

“రెడీ”

“మీ వూళ్లో మీకున్న ఆ గ్రేటెస్ట్ ఆకర్షణ, మీ లావణ్య: మీ ముద్దుల శ్రీమతి... మీ సర్వస్వం... కరెక్ట్?”

అతడు యెగిరి గంతేశాడు. అతనిలో చెలరేగిన ఎక్సైట్‌మెంట్‌ను అణచుకోలేకపోయాడు. ఆశ్చర్యం, భయం ఉత్కంఠ, ఆనందం ఒకేసారి జనించి అతన్ని వుక్కిరి బిక్కిరి చేశాయి.

అప్రయత్నంగా అతడామె దగ్గరగా వెళ్ళి ఆమె భుజాలమీద చేతులు వేసి ఆమెను కుదిపేశాడు.

“మా లావణ్య నీకు తెలుసా? యెలా తెలుసు?”

“భయపడకండి. మీ లావణ్య నాకు తెలీదు.”

“మరెలా చెప్పావు?”

ఆమె పకపకా నవ్వుతూ బెడ్‌మీది దిండుకిందున్న పోస్టు కవరుతీసి అతనికి చూపించింది. అతడారోజు సాయంత్రమే లావణ్యకు ఉత్తరం రాసి, ఆ కవరులో పెట్టి పైన అడ్రసు రాసి పోస్టు చేద్దామని, ఆ దిండుకింద పెట్టాడు.

ఆ కవరు చూడగానే అతడు గాఢంగా నిట్టూర్చాడు.

“యూ ఆర్ రియల్లీ ఫెంటాస్టిక్ అనురాధా, కమాన్... ఏం కోరుకుంటావో కోరుకో.”

ఆమె అతడి మాటలు వినిపించుకోకుండానే “చాలా అదృష్టవంతురాలు” అంది.

“ఎవరు?”

“మీ లావణ్య”

“ఎందుకు?”

“ఆమెను ఇరవైనాలుగ్గంటలూ ప్రేమిస్తున్న మీలాంటి భర్త దొరికినందుకు”

“యూ ఆర్ రాంగ్, నిజంగా లావణ్యను అంత ప్రేమిస్తున్న వాడినయితే ఇప్పుడిలా నీతో యెందుకుంటాను? నేనో పెద్ద మోసగాడ్ని”

“కాదు. మీరు నన్నెందుకు పిల్చారో నాకిప్పుడే అర్థమైంది. మీ లావణ్య జ్ఞాపకాలనుండి కాసేపు పారిపోవడానికి నన్ను పిల్చారు.”

ఆ క్షణంలో ఆమె అతనికి చాలా దగ్గరయ్యింది. ఆమె మామూలు స్త్రీ కాదనిపించింది.

“నేను నీకు యెంత దగ్గర కాకూడదనుకుంటున్నా యేదో అద్భుత శక్తితో నన్ను నీ వైపు లాక్కుంటున్నావు. నిన్నేంచెయ్యాలో నాకర్థం కావటంలేదు. ఒకర్నొకరు ఇంత బాగా అర్థం చేసుకోవటం కూడా ఒక్కొక్కసారి చాలా విచిత్రమైన సమస్యల్ని సృష్టిస్తాయి కదూ!”

ఆమె అతడికేసి చురుగ్గా చూసింది.

“విశాల్‌గారు! మీకు నేనెలాంటి సమస్యను సృష్టించబోవటం లేదు. ఇంకో కొన్ని గంటల్లో మీరే ఇంతకు ముందన్నట్టు మీరెక్కడో, నేవెక్కడో, మనం కలిసున్నంత సేపైనా హాయిగా గడుపుదాం. రండి, మీ లావణ్యను మీరు కాస్సేపైనా మరచిపోయేట్టు చేస్తాను... కమాన్!”

ఆమె బెడ్‌మీద మత్తుగా అటూ, ఇటూ దొర్లింది.

అతడు కదలేకపోయాడు. ఆమెను అలాగే చూస్తూ ఉండిపోవాలనిపించిందతనికి.

“ఎంతసేపని అట్లా చూపులతో తినేస్తారు. నిద్దరొస్తోంది డియర్: త్వరగా రండి”

అనురాధ ట్యూబ్‌లైటార్చేసింది.

ఎర్రగా వెలుగుతున్న జీరో కాండిల్ బల్బు కాంతిలో ఆమె అతని కళ్లకింకా అందంగా, అభిలషణీయంగా కనిపించింది.

“నిద్దరొస్తోంది డియర్, ఆపాడు మాగజిన్ మూసేసి లైటార్చేసి, రండి ప్లీజ్!” బెడ్ మీద మత్తుగా దొర్లుతూ లావణ్య.

“ఇదిగో వచ్చేస్తున్నా... ఒక్క నిముషం.”

“అబ్బబ్బబ్బ... నా కంటే మీకా చెత్త పత్రికే ఎక్కువైందా?”

“యూ ఆర్ వేస్టింగవర్ టైమ్ డియర్, కమాన్, రిలాక్స్! బెడ్ ఈజ్ బెస్ట్ ప్లేస్ ఫర్ రిలాక్సేషన్”

మంత్రముగ్ధుడిలా అతడామె దగ్గరగా వెళ్ళాడు.

అతన్నామె గట్టిగా గుండెలకదుముకుంది.

మల్లెపూల పరిమళం అతనిని మత్తెక్కించింది.

జూలు విదిలించి గర్జించిన సింహంలా అతనిలో కోరిక విజృంభించింది.

ఆమెను తన గుండెల మీదకు చేర్చుకొని ఆమె పెదవుల కోసం వెతికాడు.

“జస్టేమినిట్, వదలండి”

“ఎందుకు డియర్?”

“మరచిపోయాను.”

“ఏమిటి?”

“పిల్.”

“ఫర్వాలేదు... యీ ఒక్కసారికి... నా మూడ్ పాడు చెయ్యకు,”

“మీకు ఒక్కసారికే.... కాని నా కొంప మునుగుతుంది.”

“ఏమౌతుంది డియర్.. పాపో, బాబో పుడ్డారే అనుకో... పెంచుకునే శక్తి మనకు లేదా?”

“మిష్టర్ విశాల్, ఏమిటి మీరంటున్నది?”

అతడు మూసుకున్న కళ్ళను తెరిచాడు. వెంటనే అతని శరీరం జలదరించింది.

కళ్ళు పెద్దవి చేసి ఆమెను చూశాడు. వెంటనే ఆమెను వదిలేసి పక్కమీంచి లేచి చైర్లో కూర్చున్నాడు.

“సారీ అనురాధా, యీ రోజంతా నేనేంచేస్తున్నానో నా కర్ణం కావటం లేదు. అయామ్ జస్ట్ గోయింగ్ మ్యాడ్.”

“మీ మ్యాడ్నెస్ను యిప్పుడే పోగొట్టానుండండి.”

ఆమె బెడ్ మీంచి లేచి హ్యాండ్ బ్యాగ్ చేతిలోకి తీసుకొని, అందులోంచి ఓ టాబ్లెట్ తీసింది.

“ప్లీజ్ స్టాపిట్. నువ్వు టాబ్లెట్ వేసుకోవలసిన అవసరం లేదు.”

“ఎందుకు.”

“ఐ జస్ట్ కాంట్ డూ ఇట్.”

“వైనాట్? నేనంత వికారంగా వున్నానా?”

“నోనో నో... యూఆర్ వెరీ బ్యూటిఫుల్.”

“దెన్ కమాన్”

ఆమె టాబ్లెట్ నోట్లో వేసుకుని మంచినీళ్ళు త్రాగింది.

“అనూరాధా, ఐలైక్ యూ వెరీమచ్. ఇంకాస్సేపైతే తెల్లవారుతుంది. అప్పటివరకు ఇలాగే హాయిగా మాట్లాడుకుంటూ కూర్చుందాం.”

ఆమె కళ్ళు పెద్దవిచేసి అతన్ని ఆశ్చర్యంగా చూసింది. ఆమెలో అకస్మాత్తుగా ఏదో మొండి పట్టుదల. తను ఇలాంటివాళ్ళ నెందరినో చూసింది. అందర్నీ తన అందంతో లొంగతీసుకుంది. “నో మ్యాన్ కెన్ రెసిస్ట్ మీ” అనుకుంది. అలాంటి వాళ్ళందరిలో లేని ప్రత్యేకత ఇతనిలో ఏముందో చూడాలనిపించింది.

“మీరు ఇంతకుముందే నాకో మాటిచ్చారు. గుర్తుందా?”

“ఔను”

“నేను కోరుకున్న దేదైనా ఇస్తానన్నారు.”

“నాకు సాధ్యమైతేనే ఇస్తానన్నాను.”

“యూ ఆర్ ఎ రోబస్ట్ మ్యాన్. మీకు సాధ్యం కాకపోవటమేమిటి?”

“యేమిటది?”

“ఈ రాత్రి మీరు నాకు కావాలి. మీకు లావణ్య ఇవ్వలేంది నేనిస్తాను, కమాన్... మాట తప్పొద్దు.”

ఆమెకేం సమాధానం చెప్పాలో అతనికి తోచలేదు.

ఆమె చకచకా తను వేసుకున్న బట్టలన్నీ విప్పేసి, బెడ్ మీద పడుకొని బెడ్ షీట్ కప్పుకుంది.

“కమాన్ డియర్, క్విక్!”

ఇంద్రధనస్సులా మెరిసిపోతున్న ఆమె శరీరాన్ని చూసిన యే పురుషుడు ఆ క్షణంలో ఆమెను కోరకుండా ఉండలేడనిపించిందతనికి.

అతనిలో మళ్ళీ కోరిక విజృంభించింది.

“కమాన్ డియర్! యేమిటింకా ఆలోచిస్తున్నారు. బయట తెల్లారిపోతోంటే,”

“కమాన్ డియర్, తెల్లారిపోతుంది. పనిమనిషాచ్చే టైమైంది.”

అతడామెను చేరుకున్నాడు. ఆమె తన శరీరాన్ని అతడి శరీరంతో పెనవేసింది. అతడామె శరీరాన్నంతా ముద్దులతో ముంచెత్తాడు.

ఆమె అతని మీదున్న బట్టల్ని లాగేస్తోంది.

అతడామెను తనకు దగ్గరగా, ఇంకా దగ్గరకు చేర్చుకునే ప్రయత్నం చేస్తున్నాడు. అతడి అంతరాంతరాల్లో ఆవహించి వున్న ఆమె మీది ఆరాధనకు మాటల రూపం యిచ్చే ప్రయత్నం ప్రారంభించాడతను.

“నా మీద ఏం మత్తుమందు చల్లావు లావణ్యా. నన్నిలా పిచ్చివాణ్ణి చేసి నీ చుట్టూ, నువ్వే ప్రపంచంగా యెందుకు తిప్పుకుంటున్నావు? ఒక్క క్షణం నిన్ను చూడకపోతే నా హృదయం నీ కోసం యెందుకిలా తపించిపోతున్నది? ఎందుకు లావణ్యా నన్నెందుకిలా ప్రపంచానికి వ్యర్థుణ్ణి చేశావు? నాలోని ప్రతి అణువులో నువ్వే యెందుకు చేరి పోయావు? నీ మీది ప్రేమతో నిండిపోయిన ఈ పిచ్చి గుండెను నేనేం చేసుకోను... చెప్పు లావణ్యా... చెప్పు...”

ఆమె అతి ప్రయత్నంతో అతన్ని తన మీది నుంచి తోసేసింది.

“లేవండి, మిస్టర్ విశాల్, నేను మీ లావణ్యనుకాను. కాలగర్ల అనురాధని.”

అతడు తన పక్కలో బాంబు పేలినట్లు దిగ్గున లేచి నిల్చున్నాడు.

“అయామ్ వెరీ సారీ.”

“ఫరవాలేదు. మిమ్మల్ని అదే మూడ్లో ఇంకాస్సేపు వుండనిస్తే నాపంతం నెగ్గేదే. కాని మిమ్మల్ని మోసగించి నా పంతాన్ని నెగ్గించుకోవటం నాకిష్టంలేదు. లావణ్యగాకాదు... నన్ను మీరు కాలగర్ల అనురాధగా చూస్తేనే నాకు నిజమైన గెలుపు. కానీ మీ లావణ్యే గెలిచింది.”

ఆమె లేచి చకచకా డ్రెస్ చేసుకోవటం మొదలెట్టింది.

“నువ్వు కాలగర్ల అనూరాధవే కావొచ్చు... కాస్ నిన్ను జీవితాంతం మరచిపోలేను.”

“నేనూ మిమ్మల్ని మరచిపోలేను. నేను చాలా మంది మగవాళ్ళను చూశాను. మీలాగే యేవేవో పనుల మీద ఈ ఊరొచ్చి టైమ్ గడవక నాలాంటి కాలగర్లని పిలిపించుకునే ఎందరో మర్యాదస్తుల్ని, సంస్కారవంతుల్ని చూశాను. కాని మీలాంటి ఇంత ఫెయిత్ఫుల్ హజ్బెండ్ నెవర్నీ చూశ్లేదు. మీ లావణ్యం నేను చూడకపోయినా ఆమె పర్సనాలిటీని ఊహించుకోగలను. ఆమెతో పోటీ చెయ్యబోయి ఓడిపోయాను. కాని ఓడిపోయానని బాధపడటంలేదు. తన భర్తను ఇంతగా ఆకట్టుకున్న ఒక తోటి స్త్రీని హృదయపూర్వకంగా అభినందిస్తున్నాను.”

ఆమె తన హాండ్ బ్యాగ్ చేతిలోకి తీసుకుని టీపాయ్ మీదున్న రిస్టువాచీలో టైమ్ చూసింది.

“అప్పుడే నాలుగోంధి... నే వెడ్డాను.”

ఆమె వెళ్ళిపోతాననగానే అతనిలో యేదో దిగులు. అకస్మాత్తుగా లభించిన గొప్ప పెన్నిధిని పోగొట్టుకున్నట్టుగా ఫీలయ్యాడు.

ఏదో గుర్తొచ్చినట్టుగాలేచి బ్రీఫ్ కేసు తెరిచి పర్స్ తీసాడు. అందులోంచి రెండువంద రూపాయల నోట్లను తీసి “కాదనకుండా తీసుకోవాలి. ప్లీజ్” అన్నాడు.

“ఎందుకు? నా నుంచి మీ మగవాళ్ళు యే సుఖాన్నైతే ఆశిస్తారో అది నేను మీకివ్వలేకపోయాను. కాబట్టి మీ దగ్గర డబ్బు తీసుకునే అర్హత నాకు లేదు.”

“నువ్వు నాకు అంతకంటే వెయ్యి రెట్లు అధిక సుఖాన్నిచ్చావు. నా ఒంటరితనాన్ని, దిగులును పోగొట్టావు. నిజమైన స్నేహంలో వుండే మాధుర్యాన్ని ఈ కొద్దిసేపట్లో చూపించావు. కొద్ది గంటల్లో విడిపోతున్న వాళ్ళ మధ్య స్నేహమేమిటన్న నా మాట ఎంత తప్పో నిరూపించావు. ఇదంతా సుఖం కాదూ? శారీరక సుఖమే సుఖమౌతుందా? నా తృప్తి కోసమైనా తీసుకో అనూరాధా, నేనిచ్చిన మాటను ఎలాగూ నిలుపుకోలేకపోయాను”

ఆమె అదో మాదిరిగా నవ్వుతూ ఆ రెండు నోట్లనూ తీసుకుంది.

“నా కిచ్చిన మాటను నిలుపుకోలేకపోయానని బాధపడ్తున్నారు కదూ. యింకో కొన్ని క్షణాల్లో మనం విడిపోతాం. బహుశా మళ్ళీ యెప్పుడూ కలుసుకోలేకపోవచ్చు. విడిపోయేముందు నాదొక చిన్న కోరిక. ఈసారి మీరు కాదనకూడదు. తప్పకుండా తీరుస్తారు కదూ?”

“తప్పకుండా... చెప్పు అనూరాధా” అంటూ ఆమె చేతిలో చెయ్యేశాడతడు.

“మీరు నాకొక చిన్న సహాయం చెయ్యాలి. మీ ఊరు వెళ్ళేటప్పుడు ఈ రెండు వందల రూపాయలతో మీ లావణ్యకేదైనా నా తరుపున మంచి ప్రెజెంట్ కొనుక్కెళ్ళండి.”

ఆమె ఆ రెండు వందల రూపాయల నోట్లని తిరిగి అతని చేతిలో పెట్టింది.

“అనూరాధా”! అతడేదో అనబోయాడు.

“ఇంకేమీ చెప్పకండి. లావణ్యకు ఆ ప్రెజెంట్ ఇస్తూ.... ‘ఫ్రమ్ అనూరాధ విత్ లవ్’ అని చెప్పండి. గుడ్ బై మిస్టర్ విశాల్.”!

అతని చేతిని చిన్నగా ముద్దు పెట్టుకుని తలుపు తెరచుకొని బయటికెళ్ళిపోయింది, కాలగర్ల అనూరాధ.

ఆ రెండు నోట్లను తిరిగి పర్సులో పెడ్తూ “ఫ్రమ్ అనూరాధా విత్ లవ్”! అనుకున్నాడు విశాల్.

(ఆంధ్రజ్యోతి వీక్షి, 28-3-1980)